

kamerbewaarder dan staat opeens zijn beslissing vast: „Loftinge zal praten, maar ik zal trotseeren. Ik ben en blijf, wie ik ben: de secretaris.” —

Zoo, prijsgegeven aan zijn herlevende gedachten, sukkelde de oude man moeizaam voort. — Hij sleept zich verder, hij moet loopen, loopen, loopen. Hij is daar alleen en prijsgegeven in den prillen morgen, zonder een cent op zak. Hij sukkelde verder. — Een paar jonge arbeiders, die vroeg naar hun werk tigen, en die hun forschen stap laten opklinken, tegen de wanden der langzaam ontwakende huizen kijken hem en elkaar eens aan, zij roepen een schimpwoord door de jonge lucht: „Zoo ouwe, waar ga jij zoo na toe op je eentje?” maar hij hoort het niet, hij strompelt de straten door, en is dan eindelijk op den langen, langen straatweg aangeland. Daar schuifelt hij voort, door het bedauwde gras van den berm, met zijn bestofte schoenen. — Van boom tot boom begeeft hij zich, aan elken boom klampt hij zich even vast, en hij moet stilstaan, vaak, want een snijdende pijn komt telkens op in zijn maag, en noodzaakt hem tot overgeven. — Hij krijgt een onuitsprekelijke walging van zijn eigen verschijning; alles wat proper en keurig aan hem was, en waarom hij het eigen voorkomen zoo waardeerde, bevindt hij geschonden. Er ontbreken knopen aan zijn vest, zijn boord is doorweekt van den doorwaakten nacht, — de prachtige diamant die zijn das versierde, is ook al verdwenen. Zoo lijkt hij een landlooper wel, met de breede flambard, gedrukt in zijn hoofd, en den zwevenden, onzekeren gang zijner vermoeide beenen. O, groote God, wat is hij moe. Iedere stap, die hij verder doet, is het hem of hij een hoogen berg beklimt. — Het bonst in zijn hoofd, en het jaagt in zijn polsen. Dan, plotseling zinkt hij in een, aan den rand van den weg. Hij ligt er, als een hoop vodden. En hij heeft alleen nog maar kracht, om zijn stok omhoog te heffen, als er een rammelende kolenauto nadert, en aan den zwarten man aan het stuur te vragen, of hij mee mag rijden naar Loftinge. —

En zoo heeft zich dan voor den kamerbewaarder Philipse, die zijn pijp stond te rooken aan den voet van de stadhuistrap het tooneel ontwikkeld, dat hij in zijn verdere leven nimmer heeft vergeten. —

Op het doodstille stadhuisplein van Loftinge, waar de duiven fladderen langs de steenen ridders, die de wacht houden vóór de vensternissen gaat gerucht. Het is het geluid van een sjoerend en piepend vehikel, dat snel en met een licht motorgeluid het plein langs komt. — Twee menschen in den bak, die voor den leegen kolenwagen schokt, de zwarte kolenboer, en een verformfaaide oude heer, met een flambard diep in de slapen gedrukt, en een wandelstok hoog tusschen zijn knieën. — Philipse begrijpt. En Philipse wenkt. En helpt zwijgend den ouden heer van de bok, en neemt hem onder den arm, terwijl de wagen verder schiet, en wandelt voetje voor voetje met hem, langs de oude renaissance huizen met de violette vensters, en het sta-